

El president Montilla de Tribuna de Girona

JOSEP LÓPEZ DE LERMA

DIARI DE GIRONA, 16.01.10

Els actuals directius de Tribuna de Girona varen tenir l'encert de convidar al president de la Catalunya, José Montilla, el qual, com bé va recordar Jaume Serra a l'acabar el sopar, és el tercer que passa per tan preuat com plural escenari després d'haver-ho fet, en el seu moment, tant en Jordi Pujol com en Pasqual Maragall.

La primera cosa que s'ha de dir d'aquesta compareixença es troba relacionada amb el títol que encapçala aquest article. El president Montilla de Tribuna de Girona no fou ni de lluny el president "tonto" que Polònia ven cada setmana de manera absolutament obscena i grollera a través de TV3, gràcies als nostres impostos. Montilla anà al gra, sol·licità l'ajut de tothom per a recuperar -el país- l'autoestima perduda i la confiança col·lectiva i traçà línees d'actuació prou importants per encarar, Catalunya, el seu futur en un horitzó que va més enllà, sortosament, que l'electoral d'enguany, i que pot i ha de merèixer la complicitat de la majoria del país. Res a veure amb el gota a gota d'aiguarràs d'en Toni Soler que perjudica no pas només el president Montilla sinó el conjunt dels nostres dirigents polítics al convertir-los, a tots sense excepció, en actors secundaris, dolents de debò, d'un film amateur.

A Tribuna de Girona es va donar, aquest dimarts passat, la felicitat coincidència entre qui encapçala avui la primera institució catalana i qui fou, en el seu moment, important redactor de la Constitució i de

l'Estatut de 1980, en Miquel Roca, el qual, mesos enrere i en el mateix indret, va reivindicar la política i va fer una aferrissada defensa dels actuals governants i opositors. El president Montilla va dir que, malgrat tot allò de positiu que tenim, "a Catalunya s'ha instal·lat el dubte sobre les nostres possibilitats" i que la sortida fàcil del qüestionament "consisteix a fer de la política i els polítics el boc expiatori a qui carregar la responsabilitat de tots els mals -reals o imaginaris-, per la qual cosa ell, com a president, tenia el deure de reivindicar la política i no pas defensar-la amb un inútil sentiment de culpa".

Que no s'equivoqui ningú: Polònia pot divertir. Pot divertir a aquells que fan el programa i pot divertir a molts que el segueixen, però Polònia no reflecteix, ni tan sols com a paròdia, l'acció política dels líders i de les formacions polítiques catalanes per més dèficits que uns i altres presentin i tinguin. És un programa antisistema que del sistema s'aprofita. Que tingui, sovint, més audiència que els Telenotícies hauria de preocupar el govern i ocupar l'oposició, doncs el vaixell de la credibilitat de la política com a instrument benefactor de tots es troba tocat i enfonsat. Així no anem a cap lloc i la desafecció respecte de la cosa pública creix i creix i no para de créixer, com posen de manifest les enquestes i validen les urnes. La política ha passat de l'altar a ser afusellada a la plaça pública sense judici previ i sense dret a la defensa. Que és el que fa Polònia: atropellar tota l'anomenada classe política i a incentivar així el *tantsemenfotisme* existent.

Montilla, distingint entre allò que és d'interès proper, sovint excessivament partidista, d'allò que és de perspectiva llarga, la qual pot assolir un més alt grau de consens, va dir que "cal preservar tots aquells elements que configuren polítiques de futur" de l'escenari electoral obert

tot just començar l'any. El primer, lògicament, solventar la "cruïlla", com va qualificar, del camí estatutari, que consisteix en triar entre convertir-lo en "la gran avinguda de l'autogovern i del progrés de Catalunya" o..., i aquí res no va dir sobre l'alternativa que algun dels seus socis de govern ens ofereix, la separació respecte del Regne d'Espanya. Fou exquisit en el fons i en les formes respecte d'ERC i d'ICV i també ho fou respecte de CiU, sense anomenar cap d'aquests grups polítics. Institucional fins al moll de l'os, el president exercí de capdavanter de la Generalitat i no com a home de partit amb responsabilitats de partit. Tanmateix no va tancar la disjuntiva oberta.

Sap ell, i sabem tots nosaltres, crec, que la cruïlla presentada i esmentada fa impossible, ara per ara, qualsevol tipus d'acord que vagi més enllà del 2010. Sabent-ho, va traçar línies polítiques d'avenç que el comú dels mortals d'aquest país pot fàcilment subscriure. Per exemple, aquelles relatives a una societat molt diferent a la que va fer la transició i va obtenir l'autogovern o aquelles relatives a la "generació Bolonya" que comporta més Europa i menys Catalunya-Espanya, agradi o no, i a més a més, afegeixo, en benefici del país i en benefici d'una altra visió de país. Tanmateix, i bé que ho lamentaré, intueixo que, com sempre que hi ha eleccions, el carro passi per davant dels bous i que, aleshores, la política de curta volada expulsi la proposta, bona i sensata, del president Montilla de mirar més enllà, per dècades, com va dir, que és el que hauríem de fer si el seny i no la rauxa ens acompanyés.